

HET WOORD IS AAN

In het Vicki Brownhuis zijn ca. zeventig vrijwilligers actief. Een groot deel hiervan is gastvrouw, maar ook het bestuur, de docenten en administratieve krachten zijn vrijwilligers. Dagelijks worden er activiteiten georganiseerd die erg gewaardeerd worden door onze gasten.

Het woord is aan ... Marga en Anneke. Marga is gastvrouw maar (samen met Anneke) ook deelnemer van de Lotgenotengroep van vrouwen met uitgezaaide borstkanker.

Marga: Praten met je lotgenoten biedt op een heel eigen manier steun met de ziekte.

Soms is een woord van een lotgenoot genoeg, je begrijpt precies waar de ander het over heeft en voelt, zonder dat je het eindeloos moet uitleggen. Samen verdriet delen maar vooral met elkaar lachen. Elkaar een hart onder de riem steken. Tijdens het lotgenotencontact wisselen wij ervaringen uit over behandelingen, oncologen, nieuwe medicijnen, tips voor alle kwaaltjes en vervelende bijwerkingen van de behandelingen.

Maar ook praten we over "hoe ga jij nu met je leven om, wat vind je lastig en waar ben je mee geholpen." Bij lotgenotencontact hoef je je niet groot te houden en kun je alles wat je zelf wilt vertellen kwijt zonder dat je erover na moet denken of je dit hier wel kunt zeggen. Voor mij is dit een verrijking van mijn leven geworden en ik zou dit contact voor geen goud meer willen missen.

Anneke: Het hele prettige van deel uitmaken van een lotgenotengroep.

Al enige jaren maak ik in het Vicki Brownhuis in 's Hertogenbosch deel uit van een lotgenotengroep van vrouwen met uitgezaaide borstkanker. De groep wordt door mij betiteld met "uitgezaaide vrouwen" (mannen zijn er bij ons niet) en iedere vier weken (ongeveer) komen wij bij elkaar. Er is wel eens geprobeerd om ons minder vaak bij elkaar te laten komen, maar dat werkt niet: een keer in de circa 4 weken is een goede frequentie!

Waarom dan wel? Ik vind het heel fijn - en de anderen ook, denk ik - om mijn eigen verhaal van angsten en frustraties te bespreken met mensen die iets soortgelijks meemaken.

Het fijne is dat je zoals ik dat ze: "je verhaal halverwege kunt beginnen, je hoeft aan die ander niet duidelijk te maken dat je er weliswaar goed uitziet maar dat je je moe of ziek of waardeloos voelt".

We komen altijd tijd te kort, om ons verhaal te vertellen, om te horen wat anderen nu weer meemaken of meegemaakt hebben, om zorgen en angsten te delen! Maar ook om veel te lachen om gekke situaties of elkaar een hart onder riem te steken. Onze bijeenkomsten worden altijd afgesloten met een lunch, verzorgd door onze begeleidsters, zodat we de gelegenheid hebben weer zo normaal mogelijk het pand te verlaten! Wat we dus doen is een beetje zorgen voor elkaar zonder dat we de narigheid van een ander mee naar huis nemen - meestal!